

NORDENFLYCHT, HEDVIG CHARLOTTA

Swenska fruentimretz klagan, wid den stormächtigsta Swea drottningis Ulricæ Eleonoræ graf, förestäld af en sörjande HerdinNa. Stockholm, trykt hos Lars Salvius. 1742.

Stockholm
1742 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

NORDENFLYCHT, H.C.
1742 EX-A

Vit. Sv.
Vas. Tegl.
(M)
Lbr. Ed.
1700-1829
1742

**Svenska Örentimres
Klagan,**
Wid
Den Stormächtigsta

Swea Drottningis

**ULRICÆ
ELEONORÆ**

Graf/
Förestald

En förjande Herdinna.

STOCKHOLM,
Trykt hos LARS SALVIUS. 1742.

Nordenflycht

*** *** ***
Är mörker bredde sig på Nordiska Himlens Pol,
Och Sverges stora ljus blef hölgt med döds-
sens dimma,
När Guda magten tog igen sin nådesstrimma
Och satte henne in i Ewighetens Sol:
När alla Swea Barn måst Moderlöse blifwa:
När Döden smycket feg utur wår Crona riswa;

*** *** ***
Då byttes Landets frögd i ömkelig flagolåt,
Och sorgen trängde sig til sielfwa Thronens fäste,
Från Kunga Huset til det lägsta Herda-näste
Går upp et bittert ljud af jånner, skräck och gråt:
Då börja Phæbi Barn på Gorge-Littor röra,
At Landets Straff och Sorg än mera tydlig göra.

*** *** ***
D E skarpsynt skåda in i detta stora fall,
Sem synes Rifets Flor och allmän wälgång hota ;
Dem tyks, at Himlens hand wil sielf wår sällhet mota,
När i ULRICAS Död wår Hjalte-Att blir all:

De repa up wår Sorg, wår jånner utan life,
Når Swea Drottning går från Konung, Land och Rike.

En Abla Qwinno: J, som detta pris tilhör,
At råfna bland Er hop den stora Guda Dotter,
Som så förhögt sit Rön, at alla Werdens Drotter
Nu i en Qwinnos dygd sin plikt besfåda bör:
Som ey allenast get åt Fruers Folk en Spegel;
Men för alt Manna-wett en ren fullkomlig regel.

Jären närmast til at förja er förlust;
Ey dygdens klara bild ifrån er åsyn hastar;
Er Crona saknas, då Hon Cronan sjelf bortkastar,
Som dölgde i sin glans båd' omsorg, qwal och yst:
Er Stjerna flyr sin fos, som Er på wågen luste:
Er Förebild går bort, som alla dygder byste.

SOm, Swenska Qwinno: kom, häf up ett sorge ljud:
Låt Of Wår Drottning: Död och korta Tid beklaga:
Låt Of et fint modell af Hennes lefnad taga,
Och måla Henne af i all sin dygde sfrud:
Låt Of beskriwa först, hwad wi i Henne hade,
Och hwad wi miste, når Hon sig til hwilo lade.

Som dyaden är en frukt af Himlens blida land,
En Majestätisk magt, den alla böra dyrka,
Et ursprung til all Frid och Rikens råtta styrka,
Den aldrastörsta skänk af Himla Gudens hand:
Som Hon insluter alt, hwad namn af Sällhet åger,
Och intet wårde gifs, som öfwer Hennes wåger;

(2)

Ca

Så är et Rike sålt, och står i högsta flor,
När Folket rätt förstå, at Himla lagen lyda;
Men fram för alt, när de, som selswa Thronen pryda,
Med sina rena spår bewisa dygden stor,
Som sätta Henne främst, til prydnad, på sin Crona,
I nit för Hennesienst ej selswa lifwet stona.

När detta Himla Barn på Jorden hägnad får
Af dem, som hafwa sät en Jordisk magt om händer,
På hwilkas göromål man gärna ögon sänder,
När dygdens rena nit hos dem i Purpur står,
När alla se des pragt, erkänna Henne fager;
Hon allas hjertan med sin rena glans intager.

If detta ändamål ULRICA Drottning war,
At hon för alt sit Folk skull uppenbara dygden
Och draga Henne fram utur den mörka slygden,
Förakt och glömskans wrå, hwari hon legat har:
Hon bragte Henne up, i åra Henne klädde,
At Hennes afwundsmån för wäldet blefwo rådde.

Så war så nedrig sint, ho wille wara sams,
Och från sin Drottningns nåd och milda kärlek dömmas?
Med ord, man dygden hör åtminstone berömmas,
Emedan dygden hos ULRICA war förnämst;
När en så Hög Person på dygden satte wärde,
Man dygdens stränga lag med lust och nöge lärde.

Så är, som ej så högt sin swaghet kännes wid,
At en förtryfter dygd kan sällan seger winna;

Et godt, til hvilket man med stort besvær skall hinna,
Slår ofta lusten hos de swaga sinnen mid;
När ingen muntrar up, och wägen går til ända,
De rådde Wandringsmän tillbaka hastigt wända.

MEn, milda Drottning! du har med ditt Hjärtmod
Erät Dygde-wägen ut och honom gjordt behaglig,
Upmanat alt ditt Fölk med ditt exempel daglig,
At öfwer jordiskt alt erkänna dygden god;
Du har ditt Rikes wäl på dina skuldror byra,
När Dygden genom dig sek hela Landet styr.

Ditt Stats-wett går jag her med wördsam syn förbi,
Regeringskonsten Din jag tänker ej beskriwa;
Din Qwinno-dygd skall häst mit stora ämne blifwa,
I hwilken Qwinnor sku sin lefnads plikt besi;
Om Wanna-wettet hör en Stats-Man til at dömma,
Och wår ELISABET med mogna ord berömma.

Om, Eva Döttrar! hit, äskåden eder plikt,
At i Hjärtinnans spår Er skyldighet upleta,
För hwart et tillstånd sån I samma reglor weta,
Som uti med och mot-behålla lika wigt;
ULRICAS ljustwa dygd wid lyfens Sol är öfswad;
ULRICAS fasta dygd i motgångs eld är pröfswad.

Son först sit unga Kön en präktig Spegel ger,
När i sin frihets tid. Hon börjar dygder lära,
Och lägger grunden til den wisshet, magt och ära,
Som Hennes ålderdem man härligt pryda ser;

Prinsessans brydels' wet hela werden fira; namn i hörd' ut i döda
Men Hjälden aldrast, som förer Sveriges Spira.

Hör Er, o Qvinnor! sen, som gåt i Ålta band,
Hon gifwer ut en Lag, et lustigt Rättesbänd,
Med Ädelmod och Tro går Hon Er sjelfwer före,
Til Döden närer Hon sin ålta kärleks brand;
Des stora Makas wäl är Hennes högsta lisa,
Hon har ej högre ro, än Honom nöje wisa.

H, som i Arans dräkt med prackt beklädd de stå,
Och genom namn och blod från andra ären skilde,
Er Drottning bjuder Er mot ringa wara milde,
I ödmjukhetens dal med edra tankar gå:
Hon kan från Thronen sig til låga hyddor sänka,
Och alla Menskers börd med uplyst wett betänka.

H, som af Werdsens god; ha' nog om händer fät,
Och anten det för Er et andra girigt gömmen,
Et ock er Rikedom på fåfång Ståt uttömmen,
Se på, hur' Landets Mor sit goda föreståt;
Hon delte Armom bröd, och hölt det för en åra,
At sjelf förakta präal; men tusend' munnar nära.

H, som på Inckans fält, bland löjen, lust och lek,
Fördrifwen Eder tid och honom fåfångt säljer,
Omätligt pröfwen alt hwad blinda åtrån wäljer,
ULRICA willigt från så usla nöjen wef:
Hon hade makt och wäld alt til sin tjenst befalla;
Men menlös måtlighet styr Hennes lustar alla.

Häter, som ha' fät en tyngre lefnads lätt,
Som nöten eder tid i hårt och swårt bekymmer,

At

Ut all Er sinnes ro, för mycken omsorg, rymmer,
Som stora Hushåls wärf med bry och buller fät,
Ach! speglen Eder i wår frönta Lands Wårdinna,
Hon kan sin sinnes ro mit under oro finna.

* * * * *
MEn, J förtryckte Jolck, som sällan smakat ro,
Som på Er usla del fät idel wedermöda,
Hwars hjerta stadigt måst' af motgångs pilar blöda,
Hwars önskan aldrig får på wälgångs parken gro:
Som i det minsta lugn ej töras leswa trygga:
Som Sorgens dunderslag förkrosat och gjort sfogga.

* * * * *
Ach kommen med mig hit i wårt betryck och nöd!
Et stort exempel kan wår sweda snarast hela:
Hjältinnan kan her sjelf båd' råd och bistånd dela,
Hon har ock lidit sorg af motgång, tid och död:
Hon har det stora prof igenomgåt med åra,
Ut stå i nöden fast, och bördan toligt bära.

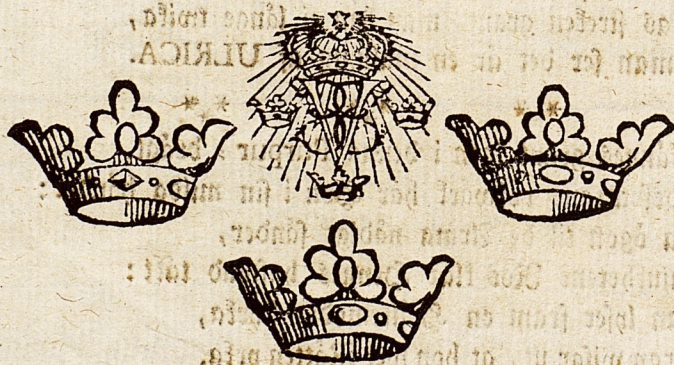
* * * * *
Se her de dyra spår Wår stora Drottning gåt,
Se hwad för härligt ljus af Hennes lefnad strålar!
Fast swag och olård hand des stora Bild afmålar,
Som ej i konstn har fullkomlig styrka fät,
Så kånnas streken grant, man kan ej länge twiå,
Före ån man ser det är en målning af ULRICA.

* * * * *
Son kånnes grant igen i derma Purpur = drägt,
Gudsfruktans röskwärt har Hon i sin milda händer:
Sin blida ögon til de Urma nådigt sänder,
Och ödmjukhetens Ros klår Hennes busstrad tåkt:
Ur Erenan lyser fram en Hjältemodig styrka,
Och Spiran wisar ut, at hon wet Rätten yrka.

Nå Majestetiskt ljus ha Sverges Döttrar mist,
ULRICA är ej mer, des krog är Dödzens wahra,
 Man bår i Jordens sann wår Dngdemönster klara,
 Ho är nu Rönets prakt? ho fyller up wår brist?
 Ho är, som i sit hågn olyckans barn uptager,
 Och en förtroft förtienst ur låga stoffet drager?

Nå då ej mer är qwar af Sverges fordna Skatt
 Sen Döden med sin hand de dyra ögon lyfte?
 Ach io, her lefwer ån et namn, et hårlige rykte,
 Wi få **ULRICA** ån i wåra minnen fatt:
 Det är den enda tröst, som säradt bröst hugswalar,
 När Ryktet ljustigt om den låra Döda talar.

Nå låtom of med slit bewara detta namn,
 Det stora rykte, som om Göta Drottning wankar,
 Låt Of med wårk, med ord, med minne, hug och tankar
 Erindra Of Wår Sol uti des sälla hann,
 Lifsom Hon lefde her, och lyfte ån på Jorden:
 Då grov **ULRICAS** namn, med Qwinno dygd, i Norden?

www.books2ebooks.eu